цесі продуктивної діяльності стосовно кола предметів та процесів певної галузі людської діяльності [2, с. 55].

Категорія "професійно-педагогічна компетентність" викладача вищої школи визначається головним чином рівнем професійної освіти, досвідом та індивідуальними здібностями людини, її мотивованими прагненнями до неперервної самоосвіти та самовдосконалення, творчим і відповідальним ставленням до справи.

Виходячи з умов запровадження в освіті компетентнісного підходу, вітчизняні заклади післядипломної педагогічної освіти поступово переходять від "підвищення кваліфікації" до "розвитку професійної компетентності" викладача. Суттєва різниця між зазначеними поняттями полягає в тому, що перше з них спрямоване, перш за все, на удосконалення професійних знань та вмінь. Розвиток професійної компетентності передбачає, крім підвищення рівня його професійного фаху (удосконалення професіоналізму) шляхом навчання мобілізовувати та акумулювати знання, вміння, навички, постійне формування ставлень, ціннісних орієнтацій, позитивної мотивації шляхом, переважно, професійної самоорганізації з мінімальним впливом зовнішніх освітніх чинників.

Література

1. Даниленко Л. І. Менеджмент інновацій в освіті / Л. І. Даниленко. – К. : Шк. світ, 2007. – 120 с.

2. Заблоцька О. С. Компетентність, кваліфікація, компетенція як ключові категорії компетентнісної парадигми вищої освіти / О. С. Заблоцька // Вісник Житомирського державного університету імені Івана Франка. – 2008. – № 39. – С. 52–56.

3. Олійник В. В. Управління розвитком системи підвищення кваліфікації педагогічних працівників професійно-технічної освіти : науково-методичний посібник / В. В. Олійник. – К. : ЦІППО, 200

Баклицька Ольга Петрівна

к. псих. н., доцент, доцент кафедри педагогіки і психології Львівського державного університету фізичної культури ім. І. Боберського

ПСИХОКОРЕКЦІЙНИЙ АСПЕКТ У СТРУКТУРІ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ СТУДЕНТІВ ВНЗ СПОРТИВНО-ФІЗКУЛЬТУРНОГО ПРОФІЛЮ

У сучасних соціально-економічних умовах розвитку суспільства значно погіршилось психічне здоров'я населення, у тому числі і дітей шкільного віку. У структурі захворюваності дітей патопсихологічні деструкти особистості зустрічаються досить часто. Такими деструктами найчастіше являються акцентуації, патопсихологічні симптоми та синдроми, психопатії, нервове та психічне виснаження. Такі школярі мають знаходитися під пильною

увагою педагогів, психологів, логопедів та клініцистів, оскільки вони потребують психолого-корекційного супроводу. На жаль, факультети колекційної педагогіки та психології не готують спеціалістів для роботи у загальноосвітніх школах, і психокорекційна спрямованість педагогічного процесу забезпечуються, у першу чергу, учителями-предметниками, у тому числі і викладачами фізичної культури, у зв'язку з чим, у їх професійно-психологічну підготовку необхідно ввести спецкурс «Основи психокорекції».

Під психокорекцією у словнику психолога-практика [5, с.306] розуміється діяльність, спрямована на виправлення тих особливостей психологічного розвитку, які системою критеріїв не відповідають «оптимальній моделі». На сьогоднішній день проблема надання психокорекційної та психотерапевтичної допомоги активно досліджується у психологічній літературі [1,2,3,4,5]. Так, розглядається напрями психокорекційної роботи, сфери застосування, психокрекційні техніки, але ці наробки мало використовуються при підготовці майбутніх педагогів.

Предметом вивчення дисципліни «Основи психокорекції» є: основні методологічні положення *та принципи; напрямки психокорекціцної* практики; категорії; особливості побудови психокорекційних програм; методи, методики та технології колекційного процесу; *корекція дітей з деструктами когнітивної сфери, емоційними розладами та девіантною поведінкою, з порушеною соціально-психологічною адаптацією.*

Метою даного курсу є формування у студентів навичок використання психокорекційних засобів у майбутній *педагогічній діяльності. Методологічні завдання даного* спецкурсу спрямовані на: формування у студентів методологічного підходу до вивчення особливостей психічного життя людини та законів розвитку та функціонування психіки; ознайомлення з основами психокорекційної роботи та методами і техніками психокорекційної практики. Пізнавальні завдання заклечаються у засвоєнні основних категорій, задач та областей застосування теорії і практики психокорекційних знань та конкретних технік у різних сферах людської життєдіяльності. Практичні завдання полягають у формуванні умінь та навичок з використання психокорекційних програм та надання психологічної допомоги школярам.

Оскільки дисципліна має практичну спрямованість, лекційний матеріал доповнюється лабораторним заняттями, на яких здійснюється безпосереднє ознайомлення з практичними методами психологічної корекції в рамках основних теоретичних напрямків та підходів. У ході групової роботи студентів під керівництвом фахівця –практика оволодівають конкретними техніками.

У спецкурсі розглядається ряд тем, що висвітлюють психокорекцій ну роботу майбутнього фахівця з фізичної культури і спорту. Так, при аналізі основ психокорекції як навчальної дисципліни увага акцентується на специфічних ознаках психокорекції, її видах, психокорекційній ситуації, принципах, цілях та завданнях психокорекційної роботи, вимогах до майбутнього педагога та основних компонентах його професійної готовності.

При розгляді проблем, пов'язаних з побудовою психокорекційних програм, увага студентів акцентується на основних моделях корекції, вимогах до їх складання, оцінці ефективності психокорекційних заходів, їх інтенсивності та пролонгованості. Висвітлюючи методи, методики та технології психологічної корекції, ми робимо акцент на ігро- атр- музико та казкотерапії, психогімнастиці та методах систематичної десенсибілізації.

При розгляді проблеми індивідуальної та групової психокорекції, враховується її

специфіка, *показання* та протипоказання, робота у корекційних групах, фази розвитку та динаміка. Поглиблено аналізується у теоретичному плані групи зустрічей, умінь, тілесно-орієнтовані та гешталь-групи.

Особливо важливе значення набуває тема спецкурсу, в якій розглядається питання корекції когнітивної та емоційної сфери особистості, оскільки у сучасних соціально-економічних умовах збільшується кількість осіб з такими розладами. Під час проведення лабораторних занять нами розроблені і проводяться тренінги з проблеми налагодження контактів з батьками. Акцентується також увага на корекції розладів мислення, уваги та пам'яті, первинних та вторинних дефектах, психомоторики. При розгляді проблеми психологічної корекції порушених родинних стосунків аналізуються комунікативні дисфункції, поведінкові методи сімейної психотерапії. При аналізі соціально-психологічної дезадаптації студенти ознайомлюються з технікою психокорекції безробітних, осіб, що виживають алкоголь та наркотики. Вивчаються також питання спів залежності членів родини та їх корекція. У практичному плані майбутні фахівці, під керівництвом викладача-психолога, розробляють корекційні та профілактичні програми для роботи у групах зустрічей, групах умінь, гештальт-групах та тілесно-орієнтованих групах.

Апробація спецкурсу у навчальному процесі ВНЗ фізкультурно-спортивного профілю показала його важливість, необхідність та корисність.

Література

1. Бэрн Э. Игры, в которые играют люди. Люди, которые играют в игры. – М.:Прогресс, 1988. – 389с.

2. Бондаренко О.Ф. Психологічна допомога особистості \ Учб.посібник для студентів старших курсів психолог. факульт. та відділ. ун-т – Харків: Фоліо, 19996 – 237с.

3. Гольдштейн А., Хомик В. Тренінг умінь спілкування: як допомогти проблемним підліткам – К.:Либідь, 2003 – 520с.

4. Польстер И., Польстер М. Интегрированная гештальт-терапия: Контуры теории и практики – М.: Независимая фирма «Класс», 1997 – 272с.

Брич Леся Володимирівна

аспірант НУ «Львівська політехніка»

Моторя К. В.

студентка 2-го курсу НУ «Львівська політехніка»

КРИТЕРІЇ ВІДБОРУ ПЕДАГОГІВ ДО ВНЗ. НЕОБХІДНИЙ РІВЕНЬ ОСВІТИ ПЕДАГОГІВ

Освіта – важливий показник кваліфікації кожного спеціаліста. Кожен директор звичайно хоче мати найкращих знавців та спеціалістів своєї справи, бажано, щоб вони мали диплом про закінчення вищої освіти та ще й з відзнакою. Проте не завжди саме диплом визначає якість діяльності працівника.

Надзвичайно важливим питанням сьогодення є рівень кваліфікації працівників осві-